

Să-mi fie râsul plâns

Lucian Cazacu

Să-mi fie râsul plâns,
cumva, cândva, vreodată
voi vrea să-mi caut loc
prin alte dimensiuni,
departe de prezența
și grija Ta de Tată,
trăind ca un pierdut,
răpus de slăbiciuni!

Și dulcele amar
să-mi fie, de cărarea
nu-mi va fi drum de cer,
ci drum de rătăcirii,
de voi uita de casă
și-mi voi schimba purtarea
de fiu, ce-a moștenit
comoara din mări!

Să-mi fie plinul gol,
de fără înțelepciune,
voi vrea, gonind nebun,
să-adun mai mult de jos,
căci toată truda nu e
decât deșertăciune!
Când Tu nu ești, eu n-am
nimic și nici folos!